

DIRECTOR
Dr. AUGUSTIN POPA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BLAJ — JUD. TÂRNAVA MICĂ

INSERATE:

Un șir garmond: 6 Lei. La
publicări repetate după
invoială

Unirea

REDACTOR:
Prof. DUMITRU NEDA

ABONAMENTUL

Pe un an . . . 200 Lei
Pe 6 luni . . . 100 Lei
Pentru străinătate 400 Lei

Foaie bisericească-politică — Apare în fiecare Sâmbătă

Intru numele Domnului

Marea bucurie a Bisericii noastre — Ex. Sa Dr. Alexandru Nicolescu a fost numit mitropolit de Alba-Iulia și Făgăraș — Eparhia Lugojului va fi păstorită de Il. Sa Dr. Ioan Balan — Importanța excepțională a acestor numiri și semnificația lor — Câteva note biografice

Sosit-a, din mila Domnului, sorocul așteptărilor. S'a risipit ceața de pe tărâra Sionului nostru. Neliniștea, îngrijorarea, intrinsecarea din inimile credincioșilor noștri se topește în lumina dorului isbândit. — După 90 de luni de stăruitoare nădejde, am primit, în sfârșit, vestea bucuriei celei mari.

În numărul său din 30 August c. semioficiosul Vaticanului, „*Osservatore Romano*“, publică, în rubrica sa oficială, în formularea stereotipă, lapidară a cancelariei romane, următoarea informațiune:

Il Santo Padre si è benignamente degnato di: promuovere S. E. Rev.-ma ALESSANDRO NICOLESCU, Vescovo di rito bizantino-romeno di Lugoj (Rumenia), alla Sede Metropolitana di Fagaras e Alba Giulia.

Și pentruca bucuria să fie deplină și întreg să fie, din acest moment, corul arhierilor Bisericii noastre, monitorul Vaticanului continuă:

nominare Ill.-mo e Rev.-mo Mons. can. GIOVANNI BALAN, di rito bizantino-romeno, alla Sede Vescovile di Lugoj.

Avem, așadară, mitropolit la Blaj. Avem mitropolit pe Acela, pe care l-a indicat, sub povară de jurământ sacru, conștiința clerului nostru și pe care l-a voit, din prima zi, Sfântul Părinte dela Roma! — Se bucură de această veste, în adâncurile sale, toată suflarea din Biserica noastră. Cu atât mai mult, cu cât mai lungă a fost așteptarea. Cu atât mai adânc, cu cât au fost mai mari greutatea ce s'au ridicat în cale și cari transformă deslegarea normală, simplă, firească a problemei într'o adevărată biruință.

Căci s'a dat o luptă în jurul completării scaunului mitropolitan dela Blaj. Am văzut cu acest prilej o mică ciocnire a „celor două săbii“ cari din rânduială dumnezeiască trebuie să se completeze și ajute și cari totuși, în cursul istoriei, s'au ridicat nu odată una împotriva celeilalte. Ca de atâtea ori în trecut, puterile acestui veac au cercat să pătrundă în sanctuarul eternului. — Era, firește, o inmixtiune nedreaptă, lipsită de orice temei și fără nici un folos pentru țară. Infinit de periculoasă prin împrejurarea că ea încerca să se deprindă cu ocazia celei dintâi vacanțe a scaunului mitropolitan în România mare. Admisă acum odată, ea n'ar fi produs numai o desamăgire trecătoare în sufletele credincioșilor noștri și o scădere a autorității Sfântului Scaun în fața mulțimilor de altă credință din țară, ci ar fi constituit un precedent primejdios pentru tot viitorul.

Mai bine decât oricine altul a înțeles importanța istorică a momentului Roma însași. De aceea, ca totdeauna de câteori a fost vorba de salvagardarea unui principiu, a rămas intransigentă, neînduplecată. Nu exista nici un

Ex. Sa Al. Nicolescu
mitropolit de Alba-Iulia și Făgăraș

motiv de ordin bisericesc pentru a se trece peste voința clară și curată pe care a exprimat-o sinodul electoral al clerului nostru. O abatere dela indicațiile date de el n'ar fi putut avea, prin urmare, decât justificare de alt ordin decât cel spiritual. Ea ar fi fost interpretată, în chip fatal și de toată lumea, ca o validare a puterii politice în viața Bisericii noastre. De aceea Roma nu a cedat stăruințelor puterii lumesti. Cu tact infinit, dar cu energie neșovăitoare, a rupt rând pe rând rețeaua iscusințelor omenești cari au căutat să pătrundă în sanctuar. A înlăturat și ultima încercare de acest fel: numirea unui episcop coadjutor, care ar fi fost să aibă rolul arhierului-vicar din biserica ortodoxă. Era, fără îndoială, multă abilitate în această întocmire a lucrurilor. Noua instituție, ce se oferea cu suspectă generozitate din partea guvernului, ar putea fi un spor de putere la cârma Bise-

ricii noastre. Totuși, înființată în condițiile date, ca un aranjament necesar pentru a se ajunge la acordul celor două voințe de cari depinde numirea de mitropolit, ca preț și condiție a acestui acord, admiterea ei ar fi însemnat, în fața lumii, biruința indiscutabilă a puterii politice și înfrângerea autorității bisericești. Ceea ce nu trebuia, nu era îngăduit să se întâmple.

Și nu s'a întâmplat. Suntem profund recunoscători Sfântului Scaun pentru atitudinea sa atât de fermă, atât de demnă. Ea redă Bisericii românești unie liniștea și pacea indispensabilă, înlăturând pericolul unor agitațiuni dureroase și păgubitoare. Mai mult, ea va fi pentru noi un mare capitol de energie nouă, de nouă putere în lupta pe care suntem nevoiți s'o dăm zi de zi pentru apărarea ființei și drepturilor noastre. Avem acum un nou motiv de încredere nu numai în puterile noastre, și ci în iubirea și sprijinul, de atâtea ori dovedit, al Sfântului Scaun. Vedem încă odată, că în mijlocul valurilor ce ne amenință nu suntem singuri. De pe stânca Sf. Petru ni-se întinde o mână părintească, ocrotitoare, puternică. Cu ajutorul ei, dreptatea sfântă a cauzei noastre nu merge decât la biruință!

Chezășie nouă a progresului și înălțării spre care trebuie să mergem avem, apoi, în ilustrele persoane ale celor doi ierarhi rânduiți acum la cârma Bisericii noastre. Ei duc la postul de înfricoșată răspundere ce li-se încredințează, în vremuri deosebit de grele, o zestre de calități, de talente, de însuflețire, cari nu vor întârzia să se traducă în fapte și să dea roadele binecuvântate pentru întreaga instituție și, prin ea, pentru neamul din care face parte. A le înșira aci ar fi nu numai de prisos, ci aproape supărător. Atât Ex. Sa pâr. Dr. Al. Nicolescu cât și noul episcop al Lugojului, Il Sa Dr. Ioan Balan, sunt figuri atât de cunoscute în largul Bisericii noastre, atât de cunoscuți cu viața ei din ultimele decenii, încât a le pomeni simplu numele înseamnă a le aduce cel mai mare și mai meritat elogiu.

Ținem, totuși, să subliniem un lucru, care ni-se pare un adevărat semn al Provedinții. Cei doi ierarhi au câteva trăsături comune, calități deopotrivă de esențiale în fizionomia lor spirituală. — Amândoi sunt, înainte și mai presus de toate, *preoți adevărați, preoți după inima lui Hristos*. Viață neprihănită, dragoste de altar, duhul rugăciunii neobosite: iată suprema lor bogăție, iată pâinea lor cea de toate zilele. Este tocmai pâinea după care flămânzește atât de mult veacul nostru. În mijlocul

unei civilizații uluitoare, moare sufletul. Scripțiile unei false științe a materiei înecă rugăciunea. Văltorile acțiunii deliranteucid liniștea spiritului, fac cu neputință concentrarea, meditația senină. La noi mai mult chiar decât aiurea. Totuși, pentru fericirea neamului și a individului deopotrivă, acest „un lucru trebuie” mai întâi de toate. Acest simț al divinului coborât în frământarea vremii. De aceea a voit Dumnezeu, ca cei doi ierarhi puși să păstorească peste noi să fie, prin întreg felul lor de a fi, prin întreaga lor ființă și activitate, predică permanentă și grăitoare pentru toți și pentru toate, pildă vie și curată pentru preoți și mireni.

Altă linie comună, caracteristică a celor doi ierarhi: *amândoi sunt cărturari de rasă*. Nu numai stăpâni pe o vastă cultură, cunoscători a multor limbi, proprietari de biblioteci impunătoare, ci adevărați îndrăgostiți ai slovei, și harnici mănuitoari ai condeiului. Operele lor, bine cunoscute, stau mărturie nedesmințită pentru această pasiune nobilă ce-i stăpânește. — Nu fără rost și fără tălc mai adânc este această însușire a Arhierilor noștri. În veacul sportului, al educației fizice exagerate, când cultul trupului și al materiei este împins pe primul plan al preocupărilor, se cădea ca în fruntea noastră să avem mari Preoți, „buzele cărora păzesc știința” și propovăduiesc restabilirea necesară a valorilor în viața omenirii.

Un singur lucru vom mai releva. Pronia a voit să poarte pe aleșii săi prin multe părți de lume și prin multe țări. I-a ținut, în deosebi, ani mai mulți la Roma verhovnicului Petru. Nici atâta nu-i de ajuns: noul mitropolit a fost și peste Ocean, în slujba sufletelor credincioase de acolo. Iar noul episcop de Lugoj are ani de rodnică și grea pastorație în Bucureștii de dinainte de războiul mondial. — Ce admirabilă pregătire pentru noua lor misiune! Unind și armonizând în sine atâta experiență, atâtea influențe ale diferitelor centre de gândire și interese deosebite, ei vor fi ca-

pabili nu numai să înțeleagă sbuciumul vremii prin perspectivele largi ale catolicismului, ci vor putea contribui, în sfera lor de acțiune, la o progresivă împăcare și armonizare a sufletelor și intereselor, cari de atâtea ori se ciocnesc numai fiindcă nu se înțeleg.

Avem, prin urmare, toate motivele să mulțumim lui Dumnezeu și să fim recunoscători Sfântului Părinte dela Roma pentru bucuria de mult așteptată și acum cu vârf și îndesat împlinită. Având în frunte comandanți atât de probați și cu atâtea virtuți împodobii, credem tare că Biserica noastră va merge înainte, pe vechiul drum al marilor înaintași, spre destinul mântuitor ce i-a hărăzit Providența în mijlocul neamului românesc. Și spre fericirea lui!

Intru această sfântă nădejde, tâlcuim toată bucuria Bisericii noastre strigând: „Pe noii noștri Arhierii, Doamne, păzește-i întru mulți ani!”

Date biografice

1. Noul mitropolit al Blajului I. P. S. *Dr. Alexandru Nicolescu* s'a născut la 6 Iulie 1882, în Tulgheș. Tatăl înaltului ierarh, Ioan Nicolescu, era însă originar din Banatul în care Pronia cerească rânduse fiului său să arhipăstorească patrusprezece ani de zile. Studiile și-le-a făcut la Reghin, Blaj și Roma, de unde se reîntoarce în 1904 ca doctor în filozofie și teologie. După un an de practică în cancelaria arhidiecezană trece la teologie ca profesor de morală și prefect de studii. Necesități arzătoare reclamând însă o nouă forță apostolică pentru credințioșii noștri din America de Nord, p. r. Nicolescu părăsește catedra profesorală și trece, pentru doi ani, Oceanul. Reîntors de acolo se apucă din nou de ocupația întreruptă: profesura, lucrând cu devotamentul de totdeauna cu graiul, dela catedră, de pe amvonul catedralei și în misiuni populare; și cu peana, colaborând la „Unirea”, „Cultura Creștină” și la alte publicații de-ale vremii, îndeosebi la „Românul” arădan, traducând pe seama acestui organ, între altele, și o lucrare a lui Scotus Viator, marele prieten englez al Românilor. (P. r. Nicolescu a știut să se expună cu scrisul și cu vorba, în propaganda naționalistă, într-o vreme când destui

»prudenți» tăceau chiticl). În 1913 devine secretar mitropolitan, iar în 1916 canonic. În locul neuitatului I. M. Moldovan. În timpul războiului, ceilalți bisericani ai Blajului fiind siliți să se refugieze la Oradea, canonicul Nicolescu a rămas locului, făcând pe vicarul general substituit.

Cu lumea nouă de după urgia războiului trece și Sf. Sa la muncă nouă: e procurator al bisericii noastre la Roma, făcând servicii și la ministerul român de pe lângă Vatican. Numirea de episcop, în 1922, îl găsește între ofanii dela Obreja, unde făcea pe părintele sufletesc al acelor năpăstuiți de soarte și a călugăriștelor noastre ce se infiripau în Congregație de Surori. Lugojul a căpătat deci în noul său mare păstor un preot călit în focul multor lupte și realizări. Și care a continuat și după aceea pe drumul de mai înainte. Autorul vastei Teologii morale din 1918, a scos singur și ca episcop o serie întreagă de broșuri valoroase în a sa »Bibliotecă pentru clasa cultă»; un minunat volum de »Stropi de rouă»; două bogate volume de Meditații după Vercruyse ș. a., în afară de pastorațiile multe și articolele de fond, număr de număr, ale »Sionului Românesc», din Lugoj. Vechiul păstor sufletesc s'a vădit mai apoi și el în arhierie ce și-a cutreerat în lung și lat, în vizitații canonice eparhia; și-a ridicat numărul parohienilor și parohiilor; a înmulțit lăcașurile Domnului și și-a împodobit catedrala, cu partea mare a speselor din buzunarul propriu, încât a uimit lumea congresiștilor de acum 2 ani.

Blajul îl cunoaște și îl așteaptă cu venerația și dragostea de totdeauna.

2. *Psf. Dr. Ioan Balan* episcopul Lugojului, s'a născut la Teiuș în 11 Februarie 1880, din părinți plugari. După mamă e înrudit cu ep. Teofil al Bălgradului. Școala primară a făcut-o în satul natal și la Blaj. Liceul la Blaj. Teologia la facultatea din Budapesta. Doctoratul în Viena, cu teza: *Die kirchlichen Dyphtichen. Ihr Wesen und Gebrauch.* (1906). Caracteristic pentru simțemintele românești ale elevului blăjan în metropola de pe malurile Dunării informația din 1900 a Superiorității Seminariale către ierarhul clericului Balan: »Omnino laudabilis ejus diligentia, tantummodo in rebus nationalitatis fervor ejus nonnumquam minui debuisset». Cu toate acestea la Pesta a primit mai multe premii la limbile orientale, iar în Viena la seminarul liturgic. După hirotonirea într-un preot celibe a făcut vreme de un an pe pedagogul

□ □ Foiața „Unirii” □ □

Popasuri duhovnicești

Note și reflexiuni din prilejul exercițiilor spirituale de Pr. I. Rinea

An de an se deschid regulat, spre sfârșitul verii, porțile Seminarului teologic, să primească între zidurile sale bătrâne din nou, pe câteva zile numai, pe foștii săi elevi de pe timpuri. Și regulat aleargă și vin, de prin împrejurimi ca și din cele mai îndepărtate colțuri ale Arhidiecezei, pâlcuiri de preoți tineri, în puterea vieflii sau bătrâni să retrăiască iarăși împreună, departe de zgomotul vieflii, în concentrată reculegere, câteva zile de reînvioreare sufletească.

Pe drum, pe coridoare sau în sălile Seminarului se întâlnesc deodată, fără veste, față în față, foști colegi, prieteni și cunoscuți vechi, cari și-au petrecut împreună anii de pregătire preoțească pe băncile școlii. Cu fața iradiată și cu ochii strălucitori în lumina învăluitoare a bucuriilor revederii neașteptate își strâng cu căldură mâinile și aici îi vezi cum pornesc braț la braț prin curte, ori pe vechile și cunoscutele cărări ale grădinii, depănând domol, ori cu gesturi și cu vocea mai vie, firul vechilor amintiri, cari îi leagă de aceste locuri neuitate, ca apoi pe neobservate să treacă la eterna poveste a nevoilor, greutăților și luptelor, ce trebuie să le înfrunte de prezent fiecare.

Au plecat din Seminar tineri, plini de încredere în puterile, dar mai ales în focul sfânt al entuziasmului vârstei lor, și iată-i acum se reîntorc an de an, tot mai trecuți și plini de pravul luptelor ce le-au dat în viață. Viața cea aspră de dinafara zidurilor școlii preoțești a început a trage cutele grijilor pe fruntea unora, încercările grele ale anilor scurși au săpat brazde adânci pe fețele altora, iar pe creștetul multora iernile ce au trecut una după alta, și-au lăsat urmele lor neșterse — plețele albe.

Și cum trec alături tăcuți, găcești că gândul lor acum par'că vrea să se coboare în viitorul ce le stă înainte, învăluit în taina cea mare a necunoscutului.

— Ce am fost odinioară, ce suntem acum și cine știe, mai întâi-vom oare vreodată, aici între acestea ziduri sfinte, între cari ne-am petrecut cei mai buni ani ai vieflii și ne-am plămădit în suflete cele mai sublime idealuri de viață pământească, — cine știe? Umbra melancolică a unei tristeți îndușetoare a trecut pentru o clipă pe fruntea vechilor prieteni din Seminar, și conversația trece din nou asupra altor subiecte, poate mai banale, dar mai actuale.

... Clopoșelul Seminarului sună. La semnalul dat de glasul argințiu al lui, ne adunăm cu toții în casa de rugăciune a școlii de preoți. Și cum intrăm în atmosfera de miroas de bună mireasmă și de cucernică rugăciune ce umple încăperea capelei seminariale, simțim par'că cum adorm și se sting în nollarma

vieflii și glasurile grijilor de toate zilele, cari ne-au întovărășit până în pragul acestei case sfinte, și cum sufletul nostru descătărat de toate cele ale lumii se deșteaptă și începe să-și trăiască liber și nestăpjenit de nimie viața sa spirituală.

În atmosfera sfântă ce ne înconjoară înflorăți simțim, cum ne ating adierile atâtor neuitate clipe și ceasuri de propuneri sincere, curate, și hotărâri nestrămutate: de a fi și rămâne în viață preoți după inima lui Isus Hristos. Și în acest climat prielnic și fecund cad deodată semințele gândurilor răscolitoare, ce le aruncă misionarul, p. r. canonic *Dr. A. Tatar*.

... *Prea mult ne ocupăm de cele ale lumii* Dal Crud adevăr, dar așa este. Viața noastră pământească ce se desfășoară pe planul fizic, își are legile sale de fier, implacabile. Ca să putem trăi, viața ne silește să ne agoniim înainte de toate „pâinea cea de toate zilele” îmbrăcămîntea și locuința, pentru noi și iubii noștri. Și dacă la început luptăm sub presiunea imperioasă a legilor vieflii de a ne câștiga cele de absolută necesitate ale traiului, val nu băgăm de seamă cum, în atâtea cazuri, după ce ne-am pus la adăpost de grijile zilei de mâine, antrenăm în luptă, vrem mult decât ne trebuie: surplusuri de averi, ranguri și plăceri.

Valorile vieflii ne-au prins în val-vârtejul lor, care în cele mai multe cazuri ne înghite. Noi le-am întins mâna, iar ele ne-au prins brațul și corpul, ca să ne înnece.

la internatul »Vancean»; trei ani a fost notar consistorial, în anul ultim deplasându-se adesea la București pentru satisfacerea nevoilor sufletești ale credincioșilor noștri de acolo. Cu 1 Sept. 1909 trece ca paroh, mai apoi ajunge protopop, în Cetatea lui Bucur, în care calitate activează până în 1920, când e ales canonic mitropolitan. La sfârșitul lui Noemvrie 1929 apucă drumul Romei ca delegat al episcopatului nostru în Comisia de Codificare a Dreptului Canonic Oriental. Munca desfășurată în cadrele acestei noi însărcinări e cuprinsă în studiul Fontes juris canonici ecclesiae rumenae (1932) și în massivul vol. X. (Disciplina Bizantina. Rumeni), din seria »Fontis». Anul trecut p. Balan s'a rentors la Blaj, rămânând însă și pe mai departe membru al Comisiunii pt. adunarea izvoarelor Dreptului Can. Oriental și consultor al Comisiei pt. redactarea Codului Dreptului Can. Oriental. Totodată aici acasă, a făcut și pe directorul spiritual al Congregației noastre de Surori, mai ostenindu-se, când i-s'a putut, și cu misiuni populare, și colaborând și la »Cultura Creștină», ca în anii ei de mai de mult. Dealtfel p. Balan a început să scrie de timpuriu. Ca tânăr levit lucrează la »Unirea» și la »Răvașul», ca să treacă apoi și la »Convorbiri Literare», »Revista Catolică» (al cărei secretar de redacție a fost), »Cuvântul Adevărului», »Unirea Poporului» ș. a. Lucrări mai mari, în afară de celea pomenite mai sus, și cari i-au adus autorului meritate elogii dela personalități ca Msgr. d'Herbigny și d. Alex. Lapedatu: Limba Cărților Bisericești (1915); Viața lui Isus (1922); Noul Testament, cu tâlc (1925); cel dintâiu, de acest fel, la noi. Apoi: Exhortatio ad clerum catholicum (Piu X) și: Ad catholici sacerdotii (Piu XI), traduse în românește, precum și Leges Justiniani de haereticis, (1935), o conferință retipărită din Acta Congressus Juridici Internationalis, vol. I. pag. 481-496. — Scaunul arhieresc dela Lugoj aibă în p. Balan o nouă glorie, iar biserica noastră întreagă o nouă mângâiere și sfântă mândrie!

Ploaia harurilor sfinte. La răbojul sfințelor misiuni populare încreștăm noi și îmbucurătoare date. Acestea, acum odată, toate din Arhidieceză, lipsindu-ne informațiile din alte părți. Cifrele din paranteză arată numărul apropiierilor de SS. Taine.

La praznicul Adormirii Preacuratei: 1.

Adrian (185). Preot misionar: p. Ioan Borza din Volvoden. Ajută la spovedanii: frații preoți din vecini. — 2. **Delureni (730).** Preot misionar: p. Teodor Radu din Unirea II. Ajută la mărturisiri frații preoți: Brânzeu, Clacian, Hossu, Stanislav și p. Chifor, preotul local. — 3. **Filipișul Mare (peste 200).** Preot misionar: p. Liviu Chinezu, prof. de religie, Blaj. Preoți ajutători la mărturisiri: O. Fricu, N. Bogdan, E. Damian și I. Chirilă. — 4. Tot p. Chinezu a ținut misiuni populare și la Volvoden (130) în zilele de 27-30 Iulie c. La ascultarea mărturisirilor au dat ajutor: p. Borza, preotul local, p. O. Fricu și p. Mihăișan. — 5. **Lopadea Veche (320).** Preot misionar: p. Dr. Vas. Cerghizan, prof. de religie în Turda. La mărturisiri ajută frații preoți: Meseșan, Morar, Stâncel, Căndea, Sârbu din satele învecinate și p. Costea, preotul local. — 6. **Săndulești (167).** Preot misionar: p. Ion Cârnașu, protopop, din Turda. Preoți ajutători frații preoți din vecini.

La sărbătoarea Tăierii Capului Sf. Ioan Botezătorul: 1. **Armeni (350).** Preot misionar: p. Dr. Vas. Cerghizan din Turda. Ajută la mărturisiri frații preoți: I. Popa, Berghizan, Cristian, Mărginean și p. Bratu, preotul local. — 2. **Bradul (210).** Preot misionar: p. I. Isaicu, prof. de religie, Sibiu. Preoți ajutători: Mășariu, Geangalău și Anghel, pe lângă p. Oros, preotul local. — 3. **Comlod (200).** Preot misionar: p. Liviu Chinezu din Blaj. Preoți ajutători: N. Bogdan, O. Fricu, E. Damian, I. Chirilă. — 4. **Data.** Preot misionar: p. Octavian Popa, prof. de religie în Făgăraș. La ascultarea numeroaselor mărturisiri au dat ajutor frații preoți: Cosma, Cătean, Ganga și L'e Candit, preotul local. — 5. **Ghișasa de sus.** S'au mărturisit aproximativ trei din patru părți a credincioșilor adulți. Preot misionar: p. Dumitru Neda, redactorul nostru. Preoți ajutători: p. Creșu, Belășcu, Spineanu și p. Val. Stolan, parohul local. — 6. **Goreni (peste 300).** Preot misionar: p. Iosif Pop din Galtiu, (care în 28-30. VI. a ținut misiuni și în Vințul

de sus, cu 200 mărturisiri). Preoți ajutători: Brătfălean, Chibalcutean, Covăsan, Dorgo, Fricu, Jeleriu și p. Giurgiu, preotul local. Cu acest prilej s'a sfințit și o cruce comemorativă. — 7. **Hosman (183).** Preot misionar: p. Elle Magda din Alba-Iulia. Preoți ajutători: I. Filip și Val. Pinciu, preotul local. — 8. **Ighisul Nou (123).** Preot misionar: p. Gh. Dănilă, canonic mitropolit. Preoți ajutători: I. Todoran; V. Stolan-Moșna și Moisău Tarna, preotul local. — 9. **Paplu-Iarian (421).** Preot misionar: p. Iuliu Mator, dir. Școlii Sup. de Comerț din Blaj. Preoți ajutători: I. Gherghel, R. Cămpănu, I. Tatar, Al. Calan, I. Coman și C. Pop, preotul local. — 10. **Valdelu (225).** Preot misionar: p. Teodor Radu din Unirea II. Preoți ajutători: O. Bălaș, Gh. Mișu și M. Pop. — 11. **Vâlșoara (90).** Preot misionar: p. Dr. Nicolae Lupu, prof. de teologie, Blaj. Preoți ajutători: Tr. Șuteu, N. Chindea, și I. Păcuraru, preotul local. — Toate să fie spre a Domnului mărire!

Pentru »Astru«

Din nou, și cu mai multă amploare, e la ordinea zilei chestiunea tineretului universitar. E vorba chiar de desființarea autonomiei universitare — din motivul că organizația actuală a universităților nu permite reprimarea desordinilor pe cari studenții le produc în afară ca și înăuntrul lor.

Nu cunoaștem încă criteriile cari vor străluci la noua organizare proiectată. Dar întâmplări recente, ca și necesitatea din partea factorilor de stat de a interveni direct în viața universitară, aruncă cea mai sombră lumină asupra instituției înșăși. Nu poți să nu te întrebi: ce este universitatea? O instituție pentru desăvârșirea culturii științifice și morale, sau una pentru pescuirea partizanilor politici și anarhizarea spiritelor?

Cine cunoaște desordinea provocată de unii studenți înăuntrul și în afară universită-

asta numai fiindcă, în orbirea noastră sufletească, din mijlocul inițial am făcut scop suprem și ultim! Nebunia colectivă a lumii moderne de a aduna cât mai multe bunătați, ne cuprinde și pe noi. Nu ne putem sustrage curentului și nu mai prețuim viața cea simplă și sănătoasă a părinților noștri, ci urmărim cu egală înverșunare, ca și fiii lumii acestela, bucuriile și confortul lumii moderne... Ne-am făcut idoli...

Iar în goana aceasta nebună după mai binele lumesc, am uitat și noi preoții de scopul suprem al omului: de Dumnezeu, în tocmă ca și lumea...

Care-i scopul vieții omenești? Cea mai gravă problemă ce și-a pus-o în totdeauna mintea omenească, fără a reuși s'o rezolve nici savanții, nici artiștii, cu lumina rațiunii lor. Un om, care în toată viața lui a vânat numai amăgitoarele deșertăciuni ale vieții pământești a lăsat cu limbă de moarte să i-se așeze drept epitaf următoarele cuvinte:

»Aici odihnește un prost, care s'a mutat din această viață, fără să știe pentru ce a trăit». La câți dintre oameni nu li-s'ar potrivi de minune acest epitaf. Și încă la cel mai învățați! *Leben* (invers cetită) = *Nebel*, viața e ceață. *Besnă* și *intunec*, lucru fără rost și rațiune. Oare așa să fie? Nu, nu, nu e așa! De ce există soarele? Ca să lumineze și să încălzească. De ce, ploaia? Ca să rodească pământul. De ce, pădurea? Să purifice aerul. Toate au scop și rost. Numai omul n'ar avea? — cum spun unii învățați. Suflete, ce te îndolești, deschide catehismul pe întâia pagină

și citește: De ce suntem noi oamenii pe pământ? Da, asta-i întrebarea. — Ca să cunoaștem pe Dumnezeu, să-l iubim, să-l slujim și prin aceasta să ne mântuim. — Iată răspunsul cel mai simplu și cel mai limpede la cea mai grea și mai tainică problemă a vieții noastre. Se pare că într'adevăr Dumnezeu vrea, că ceea ce nu pot înțelege savanții, să priceapă copiii și cei săraci cu duhul. — Scopul omului mai pe scurt e: Dumnezeu. Dela El venim, prin puterea Lui, pentru El să trăim și la El să mergem. Fericiți vom fi, dacă Domnul cu darul său de sus ne va lumina să înțelegem acest fundamental adevăr al credinței.

...Dacă toți oamenii trebuie să cunoască scopul vieții, noi preoții datorăm să cunoaștem și un alt scop mare: scopul și menirea preotului, precum și singura pledecă în atingerea aceluia scop: păcatul.

Fiul lui Dumnezeu »Fiul omului« s'a făcut, ca pe omul cel ce a râvnit să se facă întocmai, lui Dumnezeu să-l facă fiul lui Dumnezeu. Mai mare vrednicie nici Dumnezeu nu putea da oamenilor. Prin meritele lui Isus Hristos, aceasta vrednicie împăratească o conferesc oamenilor preoții. Chiar buni și sfinți să fim, Doamne, totuși »slugi nevrednice suntem« și rămânem pentru cinstea divină la care ne-al chemat. — Dar dacă suntem preoți răi? Mai mare și mai grozavă osândă nu poate cădea pe umerii unui om decât să fie preot rău. Dumnezeu a dat voie lui Satan să ne ceară, să ne ispitească și să ne vâneze, deopotrivă pe toți cel ce purtăm aici »trupul păcatului«. Mai mult însă decât

pe toți, diavolul ne vâneze cu o deosebită și neostenită râvnă pe noi, pe preoți, cari avem menirea a duce sufletele la cer. Știe bine, el vicleanul și amăgitorul, că decât câteva sute de creștini simpli, mai mult valorează un singur preot ce-l slujește pe el. Un preot pus în slujba lui, îi aduce mai multe suflete, chiar ca el însuși. Bălaurul apocaliptic, ce doboară cu coada lui o parte din stelele cerului e — preotul lui Isus, devenit sluga lui Satan.

...Cea mai mare nenorocire pentru un om e să nu-și vadă păcatele sale — spunea p. misionar. Ce să spunem atunci despre un preot care, preot fiind e așa de orb, de nu-și vede păcatul lui. Iar când orbul povățuește pe alt orb, amândoi cad în groapă.

Mare și strălucită cinste ne-al hărăzit nouă preoților, Doamne, dar înfricoșată și cutremurătoare e răspunderea și pedeapsa slujbei noastre, — cu nevrednicie purtată.

Dă-ne, Doamne, darul Tău, să fim preoți buni spre slava Ta și spre mântuirea sufletelor noastre și a fraților noștri, și ferește-ne, Isuse bunule, să nu fim slugi rele și povățuitori orbi.

Popasul duhovnicesc, ce l-am făcut acum, fă, Doamne, să fie o cotitură hotărâtoare și temelnică pentru toată viața noastră. Ajută-ne, Stăpâne, să Te putem urma pe Tine, Cel ce ai zis: Veniți după mine și îndrăzniți, căci Eu am biruit lumea.

Citiți și răspândiți »UNIREA«

șilor, nu poate să nu constate că aceștia formează o clasă socială oarecum privilegiată. Pot să se dedea la tulburări fără să fie impledecați; pot să se constituie în echipe, — legați sau nu prin jurăminte, — fără ca intențiunile lor să fie controlate și mai ales fără a preîntâmpina fapte pe cari conștiința publică le reprobă. Este un prilej acesta pe care desigur ei nu l-ar fi solicitat niciodată dacă ar fi existat realmente o organizație potrivită a vieții studențești. Este un privilegiu prin deopotrivă carență a celor ce au în sarcina lor formarea generațiilor viitoare de conducători culturali și civici.

Nu se poate contesta că, pe lângă imixțiunile politicianilor, una din esențialele cauze ale tulburărilor studențești este neglijarea completă a nevoilor studențimii. Toată lumea știe că aceasta duce o viață grea. Toți știu că studentul sărac se gândește cu groază la ziua de mâine, pentru care diploma de specialitate îi dă o singură certitudine: aceea de a avea dreptul să cerșească o slujbă sau să îndeplinească o funcție insuficient remunerată. Dar ce s'a făcut până acum pentru înlăturarea mizeriei materiale a studentului? Și mai ales cine s'a gândit cu toată seriozitatea la crearea posibilității de plasament echitabil a sutelor de absolvenți pe cari universitățile îi varsă an de an? De sine înțeles că mizeria materială abate pe student dela cece ar trebui să fie primordială și poate unica lui preocupare, iar teama de ziua de mâine îl face să-și păteze avântul tineresc spre idealuri cu atât de greșeli. Greșeli dela cari nimeni nu-l poate abate, pentru că nimeni din cei chemați nu a încercat în prealabil să-l orienteze.

Universitățile, ca și organele de stat, de ani de zile nu au răspuns altcum desordinilor provocate de studențime decât prin măsuri coercitive, cari se vede astăzi cât au fost de eficiente. Față de studențime s'a încercat mereu metoda amenințării și a pedepsei, nu a îndrumării prin educație. Prin mentalitatea noastră studențimea e plasată în situația bizară de a fi încă sub tutelă, fără ca cineva să mai vegheze prevenitor la formarea ei sufletească. Părinții nu mai pot, fiind de cele mai multe ori departe; universitarii fac știință, nu educație. Să ne mai mirăm deci că în universități sunt curente socotite primejdioase pentru ordinea actuală și interesele statului și în orice caz tulburătoare ale ordinii publice?

De sigur că nu de sugestile ce se desprind din aceste scurte considerațiuni vor ține seama cei chemați să judece și să dea încă odată soluții pentru introducerea ordinii în viața studențească. Scriitorul acestor rânduri nici nu are această pretenție. El se adresează cititorilor „Unirii”, în mare parte preoți și părinți cu copii la universitate. Aceștia sunt cei dintâi cari pot prevedea consecințele unei educații nedesăvârșite. Ei vor înțelege cei dintâi că în spiritul actual al universităților nimeni nu veghează la desăvârșirea educației fiilor lor, dacă ei înșiși nu vor veghea. Lor ne adresăm deci aducându-le aminte că, printre atâtea curente cari fac vâlvă, existente în universități, este și unul, mai puțin gălătos dar cu atât mai temeinic, reprezentat prin Astru. La universitățile din Cluj, Timișoara și București studenții uniți sunt organizați în asociații al căror scop este desăvârșirea din punct de vedere științific și moral a membrilor. În numele acestor organizații rugăm pe preoți să îndemne cu toată stăruința pe fiilii lor și al enoriașilor lor studenți sau cari se vor înscrie în acest an la universitate, ca deodată cu această înscriere să se adreseze și comitetelor respective ale Astrului pentru a

se face membri. Facem acest apel în interesul însuși al părinților, al studenților, al neamului și al Bisericii noastre unite.

Dr. Nicolae Popa
președintele Federației Astru.

Remanierea guvernului. Pe neașteptate, și fără prea mari emoții, țara a trecut printr-o criză de guvern. Din pricina încă insuficient lămurite, guvernul Tătărescu a demisionat la sfârșitul săptămânii trecute, pentru a face loc unei noi echipe Tătărescu; cu prea puține schimbări de persoane, dar cu o nouă distribuție de roluri. — În actuala ipostază, guvernul are în față următoarele:

Președinte al consiliului și ministru al armamentului a rămas tot d. G. Tătărescu. S'a creiat postul nou de vicepreședinte al consiliului, fără portofoliu, pentru d. Ion Inculeț. La externe a trecut d. Victor Antonescu, ducând cu sine dela finanțe ca subsecretar pe d. Victor Bădulescu. — La interne a fost avansat titular d. Dimitrie Luca, având de subsecretari pe doi Aurelian Bentolu (poliție și siguranță) și V. G. Bărcă, (administrație generală și locală). La finanțe a trecut fostul subsecretar dela domenii, d. Mircea Cancicov, care are de subsecretar pe d. D. Allmănișteanu. La instrucție a rămas d. C. Angheliescu, cărui l-s'a dat un nou subsecretar în persoana dlui Ștefănescu Goangă, rectorul universității Cluj. D. Richard Franasovici și-a păstrat portofoliul lucrărilor publice. Justiția are un nou titular: pe d. M. Djuvara; d. Valeriu Pop, trecând la industrie și comerț. Munca și sănătatea au fost din nou scindate. D. Ion Nistor a rămas ministru al muncii, iar sănătatea s'a dat dlui Dr. Costinescu, care a mai avut acest resort la începutul guvernării. La apărarea națională a rămas tot d. gen. Paul Angelescu și la domenii d. V. Sassu. Aceasta va avea de subsecretar pe d. Tiberiu Moșoiu. — La importanță neașteptată au fost bombardate cultele, cari vor avea nu numai un ministru plin în persoana d. Victor Iamandi, ci și un subsecretar de stat: d. M. Berceanu, până acum primar al unui sector din capitală. D. Al. Lapedatu a rămas ministru fără portofoliu. S'a creiat un nou portofoliu pentru d. M. Negură, fost subsecretar la domenii, promovat acum ministru de stat pentru cooperările și valorificarea cerealelor. D. Ing. Bejan a rămas subsecretar al armamentului, iar d. Caranfil, al aviației.

Dela prima ochire, isbitoare apare absența de pe listă a d. N. Titulescu, care în lungul șir de ani cât a condus portofoliul afacerilor externe a făcut țării servicii uriași și părea însăși intruparea politicii noastre externe tradiționale, cu orientare fixă spre Franța. Demiterea lui surprinzătoare va da loc, fără îndoială, nu numai la nedumeriri și explicații, ci poate și la consecințe mai grave. — Schimbările dela interne și justiție se justifică cu nevoia imperioasă de a se face ordine în mijlocul anarhiei ce începuse a se încetățeni prin actele de violență tot mai îndrăznețe din ultimul timp. — Incolo, tot restul schimbărilor, cu considerabilul spor de ministere nouă (16 în total, plus 9 subsecretari de stat), par mai mult un aranjament de familie al partidului dela guvern decât necesități de ordin politic sau administrativ.

Exerciții spirituale pentru săteni.

Cu părintele lor sufletește, — pr. Lazar Gherghel — în frunte, mai bine de 250 credincioși din Cicărlău, au venit și în acest an, cale de 8 ore pe jos, la mănăstirea Bixad, pentru a lua parte la exerciții spirituale în toată regula, ținute în zilele de 22—24 August c. anume pentru ei

Tipografia Seminarului Teologic gr.-cat. Blaj

de P. Lucian Pop călugăr basilian. S'au mărturisit și cuminecat cu toții. La SS. liturghii, părăclis, acatist și celelalte slujbe religioase răspunsurile le-au dat Frații Călugări din mănăstire; Soc. Mariană și corul Agrului din Cicărlău. — S'a constatat cu bucurie că mișcarea prinderen: celor din Cicărlău li-s'a alăturat la deprinderile sufletești multă lume din satele vecine cum mănăstirea; indeosebi din Băița. (I. Fușcașiu).

Știri mărunte

Instalarea noului mitropolit. Nu avem încă nici o informație oficială despre data înscăunării Ex. Sale mitropolitul Dr. AL. NICOLESCU. Cert este însă, că ea se va face cât mai curând cu putință. Pregătirile pentru această ocazie solemnă sunt făcute. Serbările „Astrei”, fixate pe 13—14 Sept. s'au amânat tocmai în vederea acestui eveniment. — Ex. Sa mitrop. Alexandru a și fost chemat urgent la București și a depus la nunțiatură, jurământul de credință față de Sfântul Scaun. Din sursă particulară aflăm, că Iol va face și jurământul de fidelitate în fața M. Sale Regelui. În felul acesta, dacă între timp vor sosi și bulele papale, e foarte probabil, ca instalarea să aibă loc încă Dumineca viitoare, în 13 Septemvrie.

Locale. Marția viitoare, de praznicul Nașterii Maicii Domnului, va predica în catedrală păr. Augustin Folea, dir. Cancelariei mitropolitane, iar Dumineca ce-i urmează va predica păr. Filip Pop, prof. la liceul de băieți.

— Cu ziua de ieri s'a încheiat și seria II, a exercițiilor spirituale pentru preoți, conduse tot de păr. Dr. Augustin Tatar, canonic mitropolitan. Au participat la ele 84 preoți.

Mișcare la Părinții Basiliani ai noștri. Faptul trecerii Mănăstirii Nicula în grija ordinului Sf. Vasile cel Mare a necesitat anumite schimbări în personalul monahicesc al cinului. P. Leon Manu, egumenul mănăstirii Moiseiu din Maramureș a trecut de egumen la Nicula, ducând cu sine pe P. Gavril Fogaș și patru frați laici. În locul Preacuvioșiei Sale a fost trimis P. Lucian Pop dela Bixad cu P. Mihail Fogaș, ieromonah. La Bixad, ca egumen, a rămas și pe mai departe, P. Atanasie Maxim, care totodată e și capul provinciei basiliene române.

Enciclopedia catolică japoneză. Atâția câți sunt, catolicii singuri au simțit lipsa unei enciclopedii a lor. Opera aceasta mare a întreprins-o universitatea „Sophia” din Tokio. Primele pagini, grație străduințelor prof. Ianaska Kotaro, au și ieșit de sub teacurile tipografiei. Intr-o călătorie a sa prin Europa, un alt profesor al aceleiași universități, P. Kraus, a câștigat și colaborarea multor notabilități europene, între cari sunt și Belloc, Claudel, Maritain, Marconi.

Inceperea anului școlar la școlile secundare din Blaj

La toate școlile secundare din Blaj (licee, școli normale și școli comerciale de băieți și fete, școala de arte și meserii și școala de menaj) începerea anului școlar 1936-37 se amână cu o săptămână, din cauza amânării serbărilor jubilară ale „Astrei”.

Inscrierile se fac în zilele de 23 și 24 Septemvrie, iar cursurile încep în 25 Septemvrie.

La școala normală de băieți examenele integrale și de corigență se țin la 23 și 24 Septemvrie.

La școlile comerciale examenele de corigență și de admitere în clasă V se face în 23 și 24 Septemvrie.

Direcțiunile școlilor.